

EXPECTACIÓ DE ÇARA LA TARDOR

Ah!, l'estiu. La calor, les vacances, el turisme, les excursions, el color dels boscos, l'aigua de mar o de piscina, les revetlles. Al carrer, les sardanes... les festes. Tothom canvia la seva vida quan arriba l'estiu.

Oh! l'estiu. El sindicat finalment ha desaparegut. Les rates de les escombraries baixen "estiuajar" al carrer de l'Hospital. Més empreses o tallers que acomiaden als treballadors. Les patates que surten com mosques. La pudor de la riera gràcies a les granges. Les festes que buiden les butxaques. La revista que vegeta.

Ah! l'estiu. Les vacances pagades, la terra que dóna els seus fruits, els bosquerols a les sis del matí, les vacances escolars, llegir el diari amb tranquil·litat, treura la dona a ballar, anar a les discoteques fins que canti el gall, els concerts de música, les sardines, aquell envelat anhelat, aquella il·lusió.

Oh! l'estiu. La continuada despreocupació per les alternatives socials, el cotxe i la betzina que mai s'arronsen, ombres d'arbres perdudes. a

quells que llencen les deixalles a la riera, l'Ajuntament sense diners, les vacances dels regidors aquell que se li ha acabat la feina, les obres il·legals, la televisió que ofega, aquell torneig inassolit, la paga acomiadada, la festa Major sense festa.

Tot igual com sempre. Res no canvia. Tot segueix el ritme establert. Any rera any, el mateix. Així si alguna novetat... però, essencialment, tot com l'any passat. Igual. Del mateix color.

Dientre!, la tardor. La remor dels acomiadats, els diners que desapareixen, el turisme emigrat, entitats cremades, l'Ajuntament sense diners, la normalització que es desnormalitza encara més, les fulles cauen i el sol es dilueix, els camps amb rostolls, la revista i el compromís, els regidors tornen i el batlle descansa, l'atur, les escoles plenes fins a dalt, el desengany i la resignació d'aquells anònims, les festes s'acomoden, la riera amb merde i amb pudor disfressada, el casal d'uns avis, aquells bancs que s'omplen durant els dies feiners a tothora, el cotxe i la betzina que engreixen, la televisió que ofega.

Tot, però, prossegueix aquell ritme traçat fa temps. Expectació.

T E R R A

